но все пакъ живота тече,
живота безъ милость ни вързва
тинята ни като вода
задушава ни отровната пот всеки
на своята стара руда.
и гладният устремъ потъна
в опитомено хаосъ — небе.
А доле разширено се понесе
говещото тинно море.
Напразни позиви за братство —
живота изрева стена,
живота — изпеченъ развратникъ,
цинично отвръща: — „Война!“
Война!
А безбройните гладни?
Война!
А безумната смърть?
А нощната бликаща младость,
която раздрусва света?